

но кой го слуша! Търговца почва да заплашва слугата съ смъртъ, ако не каже куфара. Всичко напразно. Слугата се оправдава, а другитѣ го биятъ. Горкия за съжеление бѣше. Най-послѣ отпътуваха безъ куфара. Шомъ слѣзоха въ най-ближния градъ, прѣдадоха слугата въ ржцѣтъ на полицията. Послѣдния бѣше затворенъ. Разслѣдването се захвана. Назначи се день за разгледване на дѣлото. Сѣдиитѣ за сѣдаваха. Слугата стоеше на подсѣдимата скамейка. За свидѣтель бѣ призованъ секретаря. Даде се клетва на послѣдния. Слѣдъ това той разправи за случката. Работата бѣше свършена. Даде се послѣдния дума на слугата, слѣдъ което се провъзгласи за крадецъ на 200,000 кредитни фиоринта. Осѣдиха го на смъртъ чрѣзъ обесване. Присѣдата трѣбваше да се прѣвѣде въ изпълнение. Бесилката се приготви, а осѣдений отвѣдоха съ стража тамъ. Публика имаше. Вжжето бѣ окачено на врата му и тъкмо тогава, когато палача да дърпне, селянина, който до това врѣме стоеше съвсѣмъ мълчеливъ и умисленъ, спусна се съ най-голѣма яростъ, качи се при най-голѣма бързина на сцената и почна да бие кого кждѣто завърне. Залови за яката секретаря, постави го на мѣстото на осѣдения, като викаше: «Тебе трѣбва да обесятъ, мръсноко, ти открадна куфара». Публиката напада отъ смѣхъ. »Защо се смѣете, защо не кажете, вие не видѣхте ли кой открадна ковчега съ паритѣ?» питахъ селянина публиката. Слѣдъ това продължаваше разпѣхтенъ: «Я, гледайте я, и ний сѣдии имаме! Кучета главитѣ имъ да ядатъ» и мн. др. Публиката капна отъ смѣхъ, а той още повече се озвѣрѣваше на сцената.

Бай Василъ, като завърши думитѣ си, съ въздишка каза: «Не дѣйте мисли, че и нашето правосѣдие стои по-високо? Колко невинни сиромаси изплащатъ грѣ оветѣ на закрилянитѣ богаташи. Ще трѣбва да стане нѣкое държавно прѣстѣпление, извършва се, а за да се заблуди общественото мнѣние, осѣждатъ